

sobota, 28.10.2023

Dziś obchodzimy wspomnienie świętych Szymona i Judy Tadeusza

? Św. Szymon ? Ewangelie wymieniają św. Szymona w ścisłym gronie uczniów Pana Jezusa. Jest on chyba najmniej znanym spośród nich. Ewangelie wspominają o nim tylko trzy razy. Mateusz i Marek dają mu przydomek Kananejczyk (Mt 10, 4; Mk 3, 18). Dlatego niektórzy Ojcowie Kościoła przypuszczali, że pochodził on z Kany Galilejskiej i był panem młodym, na którego weselu Chrystus Pan uczynił pierwszy cud. Współczesna egzegeza dopatruje się jednak w słowie Kananejczyk raczej znaczenia "gorliwy", gdyż tak je również można tłumaczyć. Łukasz wprost daje Szymonowi przydomek Zelotes, czyli gorliwy (Łk 6, 15). Specjalne podkreślenie w gronie Apostołów, że Szymon był gorliwy, może oznaczać, że faktycznie wyróżniał się wśród nich prawością i surowością w zachowywaniu prawa mojżeszowego i zwyczajów narodu. Szymon Kananejczyk jest we wszystkich czterech katalogach Apostołów wymieniany zawsze obok św. Jakuba i św. Judy Tadeusza, "braci" (stryjeicznych albo ciotecznych) Chrystusa, czyli Jego kuzynów (Mt 10, 4; Mk 3, 18; Łk 6, 15; Dz 1, 13). Czy był nim także i Szymon? Według Ewangelii św. Mateusza wydaje się to być pewnym (Mt 13, 55). Także i w tradycji chrześcijańskiej mamy nikłe wiadomości o Szymonie. Miał być bratem Apostołów: Jakuba Młodszego i Judy Tadeusza. Będąc krewnym Pana Jezusa, miał według innych zasiąść na stolicy jerozolimskiej po Jakubie Starszym i Jakubie Młodszym jako trzeci biskup i tam ponieść śmierć za cesarza Trajana, kiedy miał już ponad sto lat. Są jednak pisarze, którzy twierdzą, że Szymon Apostoł nie był krewnym Jezusa i jest osobą zupełnie inną od Szymona, biskupa Jerozolimy, który poniósł śmierć męczeńską za panowania cesarza Trajana. Powołują się oni na to, że tradycja łączy go ze św. Judą Tadeuszem tylko dlatego, jakoby miał z nim głosić Ewangelię nad Morzem Czerwonym i w Babilonii, a nawet w Egipcie - i poza Palestyną razem z nim miał ponieść śmierć. Według tej tradycji obchodzi się ich święto tego samego dnia. Również ikonografia chrześcijańska dość często przedstawia razem obu Apostołów. O przecięciu Szymona piłą na pół, jak głosi legenda (a nawet - piłą drewnianą), dowiadujemy się z jego średniowiecznych żywotów. Ciało św. Szymona, według świadectwa mnicha Epifaniasza (w. IX), miało znajdować się w Nicopolis (północna Bułgaria), w kościele wystawionym ku czci Apostoła. W kaplicy świętych Szymona i Judy w bazylice św. Piotra, która obecnie jest także kaplicą Najświętszego Sakramentu, mają znajdować się relikwie obu Apostołów. Część relikwii ma posiadać również katedra w Tuluzie. Św. Szymon jest patronem diecezji siedleckiej oraz farbiarzy, garncarzy, grabarzy i spawaczy. W ikonografii św. Szymon w sztuce wschodniej przedstawiany jest z krótkimi włosami lub łysy, w sztuce zachodniej ma dłuższe włosy i kędzierzawą brodę. Jego atrybutami są: księga, kotwica, palma i piła (drewniana), którą miał być rozcięty, topór, włócznia. ?ŚW. JUDA TADEUSZ? O życiu św. Judy nie wiemy prawie nic. Miał przydomek Tadeusz, czyli "Odważny" (Mt 10, 3; Mk 3, 18). Nie wiemy, dlaczego Ewangelisci tak go nazywają. Był bratem św. Jakuba Młodszego, Apostoła (Mt 13, 55), dlatego bywa nazywany również Judą Jakubowym (Łk 6, 16; Dz 1, 13). Nie wiemy, dlaczego Orygenes, a za nim inni pisarze kościoła nazywają Judę Tadeusza także przydomkiem Lebbeusz. Mogłoby to mieć jakiś związek z sercem (hebrajski wyraz leb znaczy tyle, co serce) albo wywodzić się od pewnego wzgórza w Galilei, które miało nazwę Lebba. Był jednym z krewnych Jezusa. Prawdopodobnie jego matką była Maria Kleofasowa, o której wspominają Ewangelie. Imię Judy umieszczone na dalszym miejscu w katalogu Apostołów sugeruje jego późniejsze wejście do grona uczniów. To on przy Ostatniej Wieczerzy zapytał Jezusa: "Panie, cóż się stało, że nam się masz objawić, a nie światu?" Zasadne jest zatem przypuszczenie, że św. Juda, przystępując do grona Apostołów, kierował się na początku perspektywą zrobienia przy Chrystusie kariery. Juda jest autorem jednego z listów Nowego Testamentu. Sam w nim nazywa siebie bratem Jakuba (Jud 1). Z listu wynika, że prawdopodobnie był człowiekiem wykształconym. List ten napisał przed rokiem 67, gdyż zapożycza od niego pewne fragmenty i słowa nawet św. Piotr. Po Zesłaniu Ducha Świętego Juda głosił Ewangelię w Palestynie, Syrii, Egipcie i Mezopotamii; niektóre z wędrówek misyjnych odbył

razem ze św. Szymonem. Część tradycji podaje, że razem ponieśli śmierć męczeńską. Inne mówią, że Szymon został zabity w Jerozolimie, a Juda Tadeusz prawdopodobnie w Libanie lub w Persji. Hegezyp, który żył w wieku II, pisał, że Juda był żonaty, kiedy wstąpił do grona Apostołów. Dlatego podejrzliwy na punkcie władzy cesarz Domicjan kazał wezwać do Rzymu wnuków św. Judy w obawie, aby oni - jako "krewni" Jezusa - nie chcieli kiedyś sięgnąć także po jego cesarską władzę. Kiedy jednak ujrzeli ich i przekonali się, że są to ludzie prości, odesłał ich do domu. Kult św. Judy Tadeusza jest szczególnie żywy od XVIII w. w Austrii i w Polsce. Bardzo popularne jest w tych krajach nabożeństwo do św. Judy jako patrona od spraw beznadziejnych. Z tego powodu w wielu kościołach odbywają się specjalne nabożeństwa ku jego czci, połączone z odczytaniem prośb i podziękowań. Czczone są także jego obrazy. Jest patronem diecezji siedleckiej i Magdeburga. Jest także patronem szpitali i personelu medycznego. W ikonografii św. Juda Tadeusz przedstawiany jest w długiej, czerwonej szacie lub w brązowo-czarnym płaszczu. Trzyma mandylion z wizerunkiem Jezusa - według podania jako krewny Jezusa miał być do Niego bardzo podobny. Jego atrybutami są: barka rybacka, kamienie, krzyż, księga, laska, maczuga, miecz, pałki, którymi został zabity, topór. Źródło: <https://brewiarz.pl/czytelnia/swieci/10-28.php3>
<https://www.kosciol.wiara.pl> ia.